

Winterwonderland Leudal.

De laatste kabouter.

Met zijn oren rechtop komt het paard rustig aangestapt. De ondergrond is licht bevroren. Maar de jonge ruiter heeft de teugels goed in de hand. Warm aangekleed geniet ze van de opkomende zon. Ook in de winter is de warmte van zijn stralen voelbaar.

De dauw die als een lage mist over de velden hangt drijft als dansende slierten uiteen. De spinnenwebben schitteren op de struiken maar ook zij zullen weldra verdwijnen door de kracht van de vroege winterzon.

Onder de struiken rechts van het bakhuisje ritselt iets.

Het paard schrikt een beetje maar herstelt zich ook gelijk weer.

Kabouter Pip is zich een ongeluk geschrokken. Hoe kon hij nou zo dom zijn om zo dicht bij die paardenhoeven te belanden, zo vroeg in de ochtend had hij niemand in zijn bos verwacht. Maar plots stond daar dat enorme grote paard.

Zijn kabouterleven is tegenwoordig al zo zwaar. Het wordt steeds drukker in het bos, allemaal grote mensen die wandelen, fietsen, paardrijden.

En op al die grote mensen zit hij eigenlijk helemaal niet te wachten.

Vroeger was het hier zo stil. Toen kon hij nog stiekem en stillitjes opdrachten uit voeren voor de boeren in de omgeving. Jaren en jaren achter elkaar, toen hij nog jong en sterk was. Alles ging gewoon zijn gangetje iedere dag weer.

Als de boer 's morgens tot de ontdekking kwam dat de kabouters op zijn land gewerkt hadden, zorgden de boer en de boerin de volgende nacht dat er in het kabouterluikje van de boerderij eten klaar stond.

En zo ging het vroeger en nog jaren daarna. De kabouterluikjes achter die grote boerderij aan de rand van het bos, waren daar extra voor gemaakt. De lege pannen zetten ze weer netjes terug voor de volgende keer.

Hij woonde in zijn prachtig zelfgebouwde boshuisje samen met zijn lieve vrouwtje, vlakbij de voor hem oh zo bekende boerderij.

Pip was nu te oud voor het zware werk op het land. Vroeger waren er veel kleine mensen. maar de mensen werden steeds groter.

Zelfs zijn kaboutervolk kende nog maar weinig echt kleine mensen.

Dat is nu allemaal al lang geleden. Hij kan zich nog herinneren dat hij zijn laatste vrienden heeft uitgezwaaid, die begonnen aan een nieuw avontuur in het grote mensen land.

Nu is hij al een hele tijd alleen.

Pip zit diep in gedachten verzonken “Hoe oud ben ik”? Tellen heb ik nooit geleerd. Maar ik ben zeker de oudste kabouter van dit prachtige bos, de nieuwe mensen noemen dit het Leudal, maar het is al jaren en jaren, ja hoeveel jaren eigenlijk mijn thuis.

Genoeg overpeinzingen. Langzaam schuift hij onder de dikke eikenbladeren uit en gaat op pad. Hij was toch wel erg ver van zijn vertrouwde plek beland.

Nu eerst aan mijzelf denken en zorgen dat ik thuis kom want het wordt koud en mijn benen zijn zo stram. Maar vooruit de pas erin. Voor het bakhuisje langs, het grote huis Elisabeth voorbij. Ik ga maar onder dat nieuwe houten bruggetje door. Dan ben ik mooi uit zicht. Verschrikkelijk goed uitkijken bij die gevaarlijke weg. Maar goed dat het nog zo vroeg is.

Het kletterende water aan de overkant wijst mij zoals altijd de weg. Zo nu ben op de goede kant. Mijn kant. Links over de hoge rand langs de Elzenbroekbossen. Nu ik oud ben gun ik me de tijd om even op mijn gemak te zitten. Verstopt onder de overhangende tak met zijn prachtige kastanje bladeren kan ik uitkijken over dit prachtige landschap dat ik al zo vaak heb gezien en mij iedere keer weer betoverd. Kijk daar gaat een bever. Hij is groot maar niet zo groot als dat paard Hij heeft al veel houten manchetten uit de mooie bomen van de Leubeek gehakt. Het zijn er veel.

Ik ken precies de modderglijbanen waarover ze zich in het water laten glijden.

Daar blijf ik dus ook ver vandaan. Jammer dat het al zo laat in het jaar is anders had ik vast mijn vriend de ijsvogel nog eens gezien. Maar nu is het al te koud.

Ze zitten warm in hun holletje.

Genoeg gezeten we lopen weer. Geen bloem meer te zien zelfs de vele Arendsvarens kleuren al bruin.

Waar is mijn energie toch gebleven?

Gelukkig zijn de geheime wildpaadjes waar onze vrienden de reeën lopen makkelijk te vinden. Daar is het een klein beetje platgetrapt en goed zichtbaar zodat ik wat steviger kan doorlopen. Ik loop richting de koebrug want voordat ik bij mijn boerderij in de buurt kom moet ik nog zeker twee keer het water over steken.

Ik neem snel de brug en kijk goed uit voor de grote spleten tussen de balkjes.

Natuurlijk ken ik ook wel een ander weggetje en kan ik makkelijk over die ene boomstam die over het water hangt oversteken, maar op mijn leeftijd ben ik toch bang om uit te glijden.

Ja, ik heb het vaak over mijn leeftijd. Maar dat is nu ook mijn grootste probleem.

Ik heb het zo mooi gehad hier in mijn leefgebied tussen de Tungelrooyse en de Zelsterbeek.

Maar ik voel de krachten uit mij stromen. Zelfs deze wandeling is te ver voor mij.

Ik had nooit zo ver op zoek naar eten moeten gaan.

Vlak bij de rand van het bos met in de verte een boerderij heb ik mijn huis. Best gerieflijk hoor. Met veel groen en stevige takken. Maar vooral ook veel wol en lekker warm.

Mijn vrouwtje, dat al bijna tien jaar dood is had voor mij ook hele warme kleren gebreid.

Die heb ik nog hoor maar nu zit er hier en daar een gat in. Maar koud heb ik het niet. Het is alleen en zeker in deze tijd van het jaar overal zo nat. En dat is heel slecht voor mijn stramme benen. Het lijkt trouwens wel of het nu veel meer regent dan vroeger.

Moet je nou kijken dit pad. Het lijkt wel een pad met meertjes. Ja hier komen wel veel grote mensen overheen. Ze komen van links, daar waar de grote weg is en gaan dan naar rechts, ik geloof dat dat Neer heet. Langzaam loop ik verder.

Waarom heb ik toch niet gegeten vandaag.

Het probleem is ook dat de boer van de boerderij aan de weg met de kabouterluikjes denkt dat er helemaal geen kabouters meer zijn.

Ik kan niet meer werken. Maar er ligt ook bijna nooit meer eten.

Hooguit wat oud brood dat eigenlijk voor de dieren is bestemd.

Gelukkig hangen er nog enkele bramen aan de struiken. Het zijn er niet veel. Kijk een merel hij hipt een stukje met mij mee. Altijd druk in de weer en op zoek naar wormen. De meeste vogels zijn stil. Dat is in het voorjaar een heel ander verhaal. Maar de winter zit stevig in het zadel.

Zo nu een stuk omhooglopen dan kom ik op een droger stuk. Alweer even zitten. Even diep ademhalen. In de verte hoor ik kinderstemmen bij de Leumolen. Dat blijft een prachtig geluid. Ze genieten van het water dat daar snel onder het sluisje doorstroomt.

Maar ik moet uitkijken, die lieve kindertjes rennen soms onverwacht alle kanten op.

Ik wil ze niet laten schrikken, niemand weet, niemand weet dat ik nog leef.

Daar staat een prachtige paddenstoel. Eekhoortjesbrood, daar kan ik even op zitten. Heel even uitrusten.

Nu verder. een stukje klimmen. Doorlopen voor dat het nog drukker wordt in mijn bos. Door het mulle zand, nee ik kan beter onder dat kruidendek door dan ben ik onzichtbaar.

Oh kijk hier ligt een afgeschilferde berkentak, die is voor mij. Op het juiste moment ligt hij voor mijn voeten.

Daar kan ik heerlijk op steunen voor ik verder loop. Ik trek mijn warme muts wat verder over mijn grijze hoofd en loop verder.

Eerst een stuk om hoog en dan weer door het smalle paadje omlaag, ik ga te snel mijn korte beentjes houden mij niet. Verdorie nu rol ik een stuk naar beneden en ben ik ook nog nat, mijn laarsjes bleven in de modder steken.

Ik zie in de verte de stenen van het laatste bruggetje over de Leubeek vlak bij mijn eindbestemming.

Je mag het eigenlijk niet weten maar daar is mijn huis, mijn lekkere warme huis.

Met de steun van mijn zojuist gevonden stok kom ik toch nog net iets sneller aan bij mijn prachtig verstopte groene huis, een jonge ree schrikt op. Die ligt natuurlijk weer op zijn vertrouwde plekje vlak bij mijn huisje te dutten. De ronde deur van bladeren en takken schuif ik makkelijk op zij. Toch wel hijgend en buiten adem rol ik naar binnen,

De hond die in de verte blafte kwam akelig dicht bij, mijn hart klopt nog in mijn keel. Opgekruld lig ik verborgen tussen de warme wol met onder mij de vertrouwde bodem van het Leudal zoals het er vele jaren was en altijd zal zijn.

Ik sluit mijn ogen en val in mijn diepste slaap ooit, dan zie ik prachtig hemelsblauw licht met daarin het gezicht van mijn vrouwtje, waar ik zoveel van hou, ze glimlacht en wenkt mij.

De zon komt verder op, het is een prachtige heldere dag. Door de zacht wiebelende takken van de Eiken-beukenbossen schitteren de stralen heen en weer, precies op een zandbankje gevormd door de meanderende Laaglandbeek. De ruiter is bijna thuis.

Langs het wildrooster. Even uitkijken voor de Galloway's . Haar maag knort.

De natuur maakt hongerig. Nog een kilometer dan zit de ochtendrit erop.

Het meisje strijkt nog eens extra over het prachtige hoofd van haar paard met zijn grote donkere ogen.

Dit paard heeft meer gezien, maar houdt het geheim.

Fransje Goedemans

mei 2025